

Зарзаватчицето

Трайчо бѣше седналъ на малко трикрако столче предъ голѣмъ дървенъ сандѣкъ. Той записваше въ тефтера, каквото казваше баща му, изправенъ до него. Бай Цвѣтко гледаше детето си умилно и леко милваше косата му.

Въ дюкянчето влѣзоха двама млади градинари, които продаваха зеленчукъ отсреща.

— Добъръ день, бай Цвѣтко! Намѣри си вече кой да ти присмѣта. Нѣма да те лѣжатъ цариградчени, — поздрави единиятъ градинарь.

— Нали затуй го пращахъ две години при даскалъ Никола, — отговори съ доволство бай Цвѣтко. — Какво ново има изъ града, какъ вървятъ работитѣ? — на свой редъ ги запитва той.

— Новинитѣ сж написани тукъ, — отвърна вториятъ градинарь,

като измъкна единъ вестникъ отъ пояса. — Ей тукъ много и хубави нѣща сж писани, ама нѣма кой да ги разчете.

— Азъ ще ги разчета, — скочи отъ столчето Трайчо и посегна да вземе вестника.

— Че толкозъ ли ти е голѣма науката, бе сине? — запитва баща му.

— Дай ми вестника, да видишь, какъ ще го разчета!

— На ти вестника! Ха, да те видя, какъ ще го разчетешъ, — каза градинарьтъ, който държеше вестника.

Трайчо грабна вестника и го разтвори.

— „Македония“, листъ за политика, книжовность и търговия, брой 6, 1869 година. Излиза седмично. Редакторъ Петко Р. Славейковъ. Цариградъ...